

Aproape iarnă...

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Niciunui cer nu i-am rămas datoare,
Semințele iubirii mele-n glie
Le-am semănat sperând să facă floare
Și fruct rotund, cu gust de veșnicie,

Dar vezi și tu, din lut am fost făcută,
Și tot în lut cândva mă voi întoarce,
Mi-e sufletul hoinar... Necunoscută
Neliniștea mătăsii care-și toarce

Povestea unui giulgiu pentru zile
Târzii, când dorul tău îmi dă târcoale,
Când pentru noi suficiente file
Sunt ghețurile vremii hibernale.

- N-am înșelat nici cerul, nici pământul,
C-un anotimp sau două mai aproape
De pieptul tău am fost zidind cuvântul
Și l-am transcris în note lungi pe clape.

Nu m-am gândit că ne-am putea întoarce,
Din drumul nostru către primăvară
În negura unui trecut ce toarce
Tristețea vremii reci, crepusculară.

Aștern brocardul verde peste vise,
Mătasea grea pe curbele domoale
Descoperă tentații interzise
Pe cerul roz al nopții boreale.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș